

МИЛУТИН МИЋОВИЋ

**ТАКО ЈЕ ИЗВОЛИО
МОЈ РОЂЕНИ ПЛАМ**

ДРАГИ ПРИЈАТЕЉУ

Овога којег сад видиш
Нијесам то ја
То је онај
Који је у сунчаној олуји
За тили тренутак
Стао међу нама
Да ти махне
Топлим дланом, и
Помилује

Овим даном

БУДИ НОВО СЛОВО

Хватај те часове, те дане
Велике, ноћи озвјездане
Кад те нико не види, нико не чује
Осим драги Бог
Који силази да те види
Да те ишчита, да ти каже
Да си жива књига
Које се и сам ужелио

Заволи ту тишину
У којој заједно тихују
Све најљепши звуци
Који и Бога разњежују

Заволи то читање, то слушање
Ту нечујну пјесму над пјесмама
Сребрни слап с неба
Којим силазиш у своје коријење
Којим постајеш нови човјек
Нови зрачак
Небески дашак
У нашем уморном свијету

Буди ново слово
И међу глувим и слијепим
Хромим и безумним

Буди безимен и с именом
Примај једнако
Ударце и пољупце
У овом суморном вијеку
Пуном и препуном

Самоубица и вјештица

ИЗМЕЋУ НЕНАПИСАНИХ ФРАГМЕНАТА

Наносих се главе
Наносих се црне горе
Наносих се својих бездана

Дубоке ноћи проведох под звијездама
Читах вниматељно из светих књига

Шта је дубоко у нама

Патње ми отворише изворе
Који у мени пјеваше без застоја
Лудачки, разорно, савршено

Пјесму над пјесмама

Све је остало незаписано
Одлазило је у незнан, у небо
Све како је хтјело само

Остадох без ума, без друма
Сјединих се са сунцем и ваздухом
Идох како ме пут водио
Ношен Горљивим духом
Полудјелим умом

Наносих се главе, наносих се црне горе
Остадох без друма и свог ума
Нико сам и свако, једнако
Читам Платона Хераклита
Налазим се између редова
Између слова, отворених и затворених заграда
Писаних и незаписаних
Прошних и будућих

Фрагмената

НА ТВОЈЕ ЧИСТО УВЦЕ

Вала поживје
Против сваке људске мјере
Како љубити, живјети
Никад ниотког не иска поуку
Љубећи без узмака своју ватру
И њену славну поруку

У мраку се родисмо
Али на ватри се, кажеш
Учимо знању
Нестајању
Постојању

Пјевању без нота
И написаних сонета

Боже, сагори ме
Молио си се сам
Научи ме да ћутим и течем
Твојим бистрим брзацима
Твојим прозирним потоцима
С којих људи и не пију
Али, пије сунце
Које ти казуе све
Што људи не казаше

На твоје пречисто увце

ПЛАМ

Не радим ништа сам
Све сам предао оном
Који има плам

Ништа не бих ни знао да урадим сам
Зна онај који има сва слова, ријечи
И у њима њихов – рођени плам

Горио сам на брдима, под небом, сам
Ослоних се на оног – који најрађе рађа плам

Ево ме међу људима, са свима и сам
Јер тако је изволио

Мој рођени плам